

REDACCIÓ :

Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S -et-O).

ADMINISTRACIÓ :

M. MIQUEL
26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

**FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME**

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

El nou govern de Franco no enganya a ningú

El nou govern és l'aliança dels militars fidels i de l'Opus Dei, decidits a jugar la carta d'una successió monàrquica reaccionària, quan Franco es decideixi.

Ningú no s'ha deixat enganyar, malgrat la pretesa «liberalització». Mentre el dictador guarda les presons plenes d'obrers i d'estudiants i desterra els adversaris, nous i vells, les minories que actuen i les grans masses de treballadors que han mostrat llur força, conscient i disciplinada, preparen el pervindre, sense fer cas dels discursos mentiders d'Alonso Vega.

Es hora d'endegar les properes accions! L'estudi que publiquem ha de servir per fer-les més fecundes i decisives.

La situació social i política després de les vagues

S'imposa actualment, en aquest clima un xic viciat per les propagandes i per la premsa internacional, que les organitzacions democràtiques diguin llur parer i exposin com veuen la situació. Entretant no és de més donar una detinguda ullada al que ha ocorregut durant aquests tres mesos carregats d'història.

Les vagues de la península han constituït l'esdeveniment més important d'ençà del triomf de Franco. De vagues ja n'hi havia hagut : a Catalunya, al País Basc, a Astúries; també s'havien manifestat diverses vegades els estudiants de Barcelona i de Madrid. El fet important, però és que aquest cop les vagues i les manifestacions han tingut un caràcter general i insistent, aparentment coordinat, que dona un gran valor polític i social a l'esdeveniment.

La pública posició antifranquista de personalitats de dreta com Gil Robles, l'actitud pro-obrera d'una part de l'Església són filles d'aquest moviment vaguístic. També ho és el canvi de govern que Franco ha hagut d'efectuar. Qualsevol que tingui l'oïda atenta al bategar de l'Interior sap que la politització de les masses, d'interès de l'home del carrer per la cosa pública ha fet grans progressos en pocs dies: entre els obrers no cal dir-ho; també entre la burgesia, els pagesos, la classe mitja.

En dos mesos s'han remogut les entranyes mateixes d'aquesta estranya estructura social que Franco havia intentat bastir, silenciosa i aparentment massella, dreçada amb les armes de l'opressió, i de la mentida. Res no és avui

com era el mes de març. Convé doncs de veure què ha passat.

EL CARACTER DE LES VAGUES.

Hem dit que el caràcter «coordinat» del moviment vaguístic li ha donat gran relleu. No ha estat estrany de llegir en els periòdics internacionals que hi havia a la península una mena de cursa de relleus vaguística, en la qual les diverses contrades es passaven la flama. Fou així realment? Hi hagué organització de la coordinació? Desgraciadament no ho creiem pas. Això hagués suposat un nivell d'organització sindical clandestina que no existia encara. L'esforç dels nuclis sindicals ugetistes i cenetistes de l'Interior no havia estat encara capaç de fer comprendre a certs grups emigrats que totes les ajudes i totes les energies s'han de volcar a l'Interior. (En aquest sentit les vagues també han fet més que anys i anys de discussions i de viatges perillosos: han mostrat aquesta fonamental exigència a les **Organitzacions Sindicals Internacionals** les quals estan decidides a propiciar l'organització de l'Aliança Sindical a l'Interior).

L'acció de l'U.G.T. i de la C.N.T. de Catalunya durant les vagues fou important i no tenim necessitat d'inflar-la ni de mentir-nos. Han sabut «prendre la temperatura» del cos social, copsar l'ambient i les possibilitats vaguístiques a la Metal·lúrgia, han encoratjat aquest ambient i l'han polaritzat entorn de consignes concretes. És molt, però encara no es prou. Tal com és però és un fet prenyat de perspectives pel futur. Avui

ja podem dir que a Catalunya és entorn de la U.G.T. i de la C.N.T. que es referà la vida del món treballador, i la nova estructura sindical del pervindre.

EL PAPER DE L'ESGLÉSIA. — LES H.O.A.C. — EL SINDICALISME CRISTIÀ.

Aquestes característiques de Catalunya ens sembla que es donen força semblants a les mines d'Astúries, potser amb més presència de quadres sindicals provinents de les H.O.A.C., però alguns d'ells fortament influenciats per posicions socials esquerranes, orientats per nuclis com el F.L.P. Aquesta intervenció de les H.O.A.C. ha estat molt més forta al País Basc — i la cosa és ben natural. Després, com se sap, hi ha hagut l'editorial d'«Ecclesia» recordant la darrera encíclica i les posicions actuals del Vaticà i propiciant una actitud sovint digna dels capellans, els quals han refusat de condemnar els obrers i de vegades, a certs llocs, han estat al seu costat. Això es tot — i ja és molt també, puix que per primera vegada d'ençà de la «Cruzada» l'Església ha refusat de solidaritzar-se amb Franco, sense condemnar-lo però encara, posant així les bases d'un sindicalisme cristià del qual certes tradicions sindicals del País Basc constituïrien el llevat.

ELS COMUNISTES.

Només Franco preté que les vagues les han fet els comunistes: no val la (Passa a la pàg. 2.)

LA RESPOSTA

Per M. SERRA I MORET

FRANCO té un poder tan absolut que quan fa una afirmació resulta forçosament irrefutable i incontrovertible. A començament de l'any, davant d'aquella farsa de congrés de Sindicats verticals va pontificar com calia i va afirmar que a Espanya no hi havia dictadura car el poble espanyol gelós de la seva llibertat i dels seus drets no la toleraria. L'aplau-dimetre dels eunucs va funcionar automàticament i el món va assabentar-se d'una veritat que no tothom sabia ço és que a Espanya no hi havia dictadura perquè no hi havia poble car el poble espanyol havia estat exterminat per la mola de llagosta que ha planat damunt del país des de la subversió militar del 1936.

Franco té raó. Ni ell és dictador, ni ho són els militars, ni el clero, ni les oligarquies que agavellen la riquesa del país, ni l'eixut desolador de la pell de brau. Tot això son circumstàncies, calamitats concordants, contra les quals el poble lluitaria si existís, si fós viu. Ja en el segle XVIII ho deien aquells homes que preconitzaven la Reforma agrària, que un paisatge sense fauna és una regió polar, però Olavide per a fer les rompudes de Sierra Morena va haver d'importar teutons i flamencs car a Espanya no hi havia poble ni població més que la indispensable per a servir la monarquia, l'Església, els feudals, les «manos muertas», el Consejo de Castilla, les conquestes d'Amèrica i la Santa Inquisició. Deixaven pullular els cap-taires perquè com les mosques donessin l'ambient adequat al quadre de sutzesa i de misèria de la brillant colònia de Rio de Oro.

Però a la Península com en tota terra llevadora l'erm és un sacrilegi i la natura s'esforça a corregir-lo i segrega poble per les esquerdes dels tossals i les valls lleven criatures, més de les que pot segar la dallada de la mort omnipotent. I cada quart de segle, el temps d'esclatar una generació se sent remor de poble i el perfum d'un poncellar novell que desvetlla sensacions de possible creixença, de civilització ignota, aquella que forma la massa dels continents i de la qual Ibèria no en coneix ni la llegenda. I ara, en aquesta primavera indecisa del 1962, gairebé frustrada, el poble ha brostat, ha donat fe de vida. Va començar a Astúries, la terra dels heroïsmes peninsulars, i els treballadors d'arreu, famolencs, descalços, l'han seguida en to menor com un remoreig profund, tot just perceptible, però indicador de vida, de consciència col·lectiva. Ens fa l'efecte del cavaller del poema de Walter de la Mare que arriba a mitja nit al castell abandonat, salta del cavall, truca, i pregunta tres vegades: —Es que no hi ha ningú aci? Els ratpenats, els corcs i els cucs de la immondícia escolten, callen i no es belluguen. El cavaller enfila l'estrep i abans de marxar diu amb veu clara en mig del silenci sepulcral: —Dieu's-hi que jo he complert la paraula i no he mancat la meva hora ni el meu destí.

¿Qui més podia respondre l'afirmació rotunda de Franco de que el poble gelós dels seus drets i de la seva llibertat no toleraria una dictadura? El poble treballador, l'indefens, el perseguit, l'explotat, té una reserva de dignitat que és el tresor real, la única riquesa d'Espanya. Besteiro va dir-ho al tribunal que li preguntava on era l'or de la Banca: —A les presons, a l'exili i en el treball esclau, quan no és enterrat en l'immens fossar de la Península estèril i calcinada.

No n'hi ha d'altre. Per això ens enutja que hi hagi sofisticats i pretenciosos que tractin els afers econòmics i els polítics com si l'Espanya d'avui fos susceptible d'una economia o una política. Aquesta és una feina que correspon a la Falange i a l'Opus Dei que són els que donen al monstre totalitari una certa aparença de règim. I ens embafa sentir parlar d'integració europea i mercat comú i veure que alguns van a Múnic amb els cedistes per a inscriure's al registre de la beneficència internacional. Com si el problema peninsular fos un problema de desequilibri de balanços, de correcció de xifres i de planificació econòmica per tal d'ajustar-lo a la marxa general del món. ¿Com voleu ajustar el pas d'un paralític al ritme marcial d'un regiment en marxa?

El poble treballador, aquell cavaller de mitja nit, ha vingut a dir la seva paraula segura per bé que feble encara perquè és un espectre, una imatge, un zero a l'infinit. Però l'ha dita, l'ha anunciada i alguns l'han sentida. Els intel·lectuals presidits per l'il·lustre nonagenari Menéndez Pidal, els capellans que només tenien per missió ajudar els condemnats a ben morir i àdhuc els falangistes que saben quelcom del que va advenir als «arditi» italians a l'hora de la liquidació del feixisme. Els que no l'han sentida són el cap visible de la penitenciària, els oligarques congestionats, els generals ben nodrits i els alquimistes de l'Opus Dei que confien embolcallar el mort i deixar-lo al llindar del Mercat comú o de l'Europa unida.

(Passa a la pàg. 2)

Tot caminant FANTASIES

Per Enric BRUFAU

La veritat, com l'aigua, malgrat els obstacles s'obre camí. Així succeix arreu i a la U.R.S.S. també Krutxev, aquest líder de seny i de talent, ho reconeix vulgues que no. No pot fer altre cosa car la realitat és més forta que la ficció. L'augment de preus d'un 30 % de la carn i d'un 25 % de la mantega representa entre altres coses la irrupció de la veritat enmig de la mentida —perllongada i estatutal— de les estadístiques i de la política de vanitat.

En aquest món la producció industrial i agrícola pren aspectes de cursa els líders de la qual —Estats Units, U.R.S.S.— ens assabenten de llur classificació a cada arribada d'etapa. No ens podem estar de dir que els «temps» que donen els soviètics sovint no corresponen a la veritat. La causa efectiva hem de cercar-la en un mal funcionament de llurs cronòmetres car no podem pas pensar que vulguin a posta fer trampa, ja que a fi de cursa tothom se n'adonaria. En tot cas, més aviat deu passar-los-hi com al mentider vocacional que acaba per creure les seves propies mentides.

Per exemple, Nikita K. durant el seu darrer viatge a França, pel març del 1960, va visitar entre altres coses l'estació de bombar de Pichegu —una de les més importants del món— la qual representa el primer capítol d'aquesta gran aventura que és la irrigació del Baix-Rhone-Llenguadoc, d'aquesta aventura sadolla d'il·lusions i d'esperances amb la promesa d'una riquesa ben guanyada. L'home curiós com és Krutxev no es cansava de fer preguntes i constatacions. Quan un tècnic que coneixia la flaca del chef rus va mostrar-li una panotxa extraordinària de blat de moro, aquest, fent-la giravoltar entre les seves mans, va exclamar amb tot l'aplom. «No saltres fem molt més i millor que vosaltres. Les estadístiques ho proven».

No gaire temps després, pel gener del 61, durant una reunió del Comitè Central digué que a la U.R.S.S. totes les administracions enganyaven l'Estat falsejant les estadístiques. Hom podria creure en constatar aquestes afirmacions contradictòries que els dirigents soviètics estan posseïts per un veritable desig d'enganyar el món. Res de menys cert. La intenció no arriba a tant. El que els passa és que molt sovint confonen les il·lusions i les realitats. I més sovint, gairebé sempre, perquè una ambició subjèctiva els empeny a fer càlculs errats. Comptar les patates d'un freu, el més ferreny i del més ufanós, i després dir «les patates a la U.R.S.S. donen el 30 per 1», només pot

(Segueix pàg. 2)

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA